

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25^ο—ΑΘΗΝΑΙ 15—30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 110

ΤΟ ΕΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ Χριστιανισμοῦ, αἱ γυναῖκες ἐπρωτοστατοῦσαν εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἀρχῶν τῆς νέας τότε θρησκείας. Τὸ μέγαλον γυναικεῖον Ἀγιολόγιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν μεταξὺ ἄλλων, ὀνόματα πριγκηπισσῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀφιέρωσαν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ὄρασιου αὐτοῦ ἰδανικοῦ, δίδει τὸ μέτρον τῆς ἐπιβολῆς τοῦ γυναικεῖου κόσμου τῶν χρόνων ἐκείνων εἰς τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Με τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν κοινωνικὴν μεταβολήν, παρὰ τὰς γυναικας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἔως τῶρα ἀφιερώνουν τὴν ζωὴν των ἀποκλειστικῶς εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς θρησκείας, ἐδημιουργήθη μία νέα τάξις γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ ἐφαρμόζουν τὰς λησμονηθείσας ἀρχὰς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης. Εἴτε ἀποκλειστικῶς εἰς ἔργα φιλανθρωπίας ἐπιδίδονται, εἴτε γενικώτερον εἰς ἔργα προόδου καὶ δικαιοσύνης, αἱ γυναικας αὐταί, συνενωμέναι καὶ ἀδελφωμέναι εἰς ἓνα μέγαλον διεθνῆ σύνδεσμον ἀποτελοῦν ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους ἠθικοὺς παράγοντας τῆς ἐξελίξεως τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει τὴν τύχην νὰ ἀντιπροσωπεύεται μετὰ τὸν Ἐθνικὸν τῆς Σύνδεσμον τῶν γυναικῶν, ὡς ἐπικνευμένης ἐργασίας, εἰς τὸν μέγαλον Διεθνῆ Σύνδεσμον τὸν προεδρευόμενον ἀπὸ τὴν λαίδην Aberdeen.

Κάθε ἔτος σχεδὸν αἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐθνικῶν αὐτῶν συνδέσμων συνέρχονται εἰς συνέδρια, κατὰ τὰ ὁποῖα συζητοῦνται καὶ μελετῶνται ὅλα τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὴν προοδευτικὴν γυναικεῖαν δρασίαν τοῦ κόσμου ζητήματα.

Ἐφέτος ἔδρα τοῦ συνεδρίου ὑπῆρξεν ἡ Στοκόλμη, εἰς τὴν ὁποίαν προσκληθεῖς καὶ ὁ Ἐθνικὸς Σύνδεσμος τῶν Ἑλληνίδων μῶς εἶχε ἀναθέσει τὴν ἐντολήν νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσω. Ἐφυγα ὅλην χαρὰ καὶ ὅλην πόθος, προσεζούφλοσα τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀπολαύσεις, τὰς ὁποῖας ἀπεκόμισα ἤδη ἀπὸ τὰ συνέδρια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὰ ὁποῖα παρευρέθην κατὰ τὴν μακρὰν ὑπὲρ τῆς γυναικεῖας προόδου δρασίαν μου.

Ἄλλὰ ὑπελόγησα χωρὶς τὰ ἀπρόοπτα τῆς υγείας, κλονισμένης ἤδη ἕνεκα μακρᾶς καταποντήσεως εἰς τρόπον ὅστε ἀντὶ νὰ παρευρεθῶ ἐγκρίτως μεταξὺ ἀγαπημένων φίλων καὶ συναγωνιστριῶν, ἀντὶ νὰ ἀπολαύσω διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν γοητεῖαν τῆς Σουηδικῆς πρωτεύουσας μετὰ τὰ ἀπαράμιλλα κάλλη καὶ τὴν θαυμασίαν πρόσδον τοῦ λαοῦ τῆς, ἐστάλην ἀπὸ ἱατροῦ ἀμειλίχτους εἰς τὸ Ἐθιῶν, μικρὰν λουτρόπολιν τῆς λίμνης Λεμάν, διὰ νὰ ὑποστῶ μίαν ἀνιστάν ἰατρικῶν.

Ἄπ' ἐκεῖ ἔστειλα τὴν ἔκθεσίν μου διὰ τὴν δρασίαν τοῦ ἔτους αὐτοῦ τοῦ Ἐθνικοῦ μας Συνδέσμου, ἀπ' ἐκεῖ ἔστειλα τὸν φιλικὸν μας χειροεπιστολὴν εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Σουηδίας, καὶ ὅποισι ἐφιλοξένησαν τὸ Συνεδριὸν μας τοῦ ἔτους 1911.

Καὶ τὴν μὲν μετὰδίδονται εἰς μικρὰν περιλήψιν αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου αὐτοῦ καὶ αἱ ἐρωτικαὶ αἱ διοργανωθεῖσαι εἰς τιμὴν τῶν προσκεκλημένων καὶ αἱ ἀποφάσεις αἱ ὅποισι ἐλήφθησαν καὶ αἱ ἐλπίδες αἱ ὅποισι ἀνεπερώθησαν καὶ μετεδόθησαν εἰς ὕλην ἡμᾶς, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τὸ μέγαλον καὶ ὠραῖον ἰδανικὸν τῆς προόδου καὶ τῆς εὐτυχίας τῆς ἀνθρωπότητος.

Τὰ κατὰ τὸ Συνεδριὸν τοῦτο δημοσιεύονται εἰς ἄλλην στήλην.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ κ. Κ. ΠΑΡΡΕΝ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Ἀπὸ τὴν μακραινὴν χώραν, τὴν πατριδα πάσης ὠραϊότητος, τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία πρὸ δύο χιλιάδων ἔτων ἀριθμεῖ γυναῖκας προδρόμους τῆς σημερινῆς φεμινιστικῆς κινήσεως ὡς στέλλω τοὺς χειροεπιστολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ μας Συνδέσμου, τῆς εὐγενοῦς αὐτοῦ Προέδρου καὶ τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Σουηδίας, εἰς τὴν Πρόεδρον τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῆς ὠραϊκῆς αὐτῆς χώρας, διαβιβάζω τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τὴν εὐγενῶς προσφερομένην φιλοξενίαν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ἔθνικοὺς γυναικείους συνδέσμους, καὶ πρὸς τὸν Ἐλληνικόν. Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Σουηδία, ἂν καὶ εὐρίσκονται εἰς τοὺς ἀντίποδας τῆς γῆς, ὅμως γνωρίζονται, ἀγαπῶνται καὶ συνδέονται μετὰ δεσμοὺς ἀρρήκτους, ἰδίως μετὰ τοὺς Διεθνεῖς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας τῶν Ἀθηνῶν.

Ναί, κυρία μου. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ ὀχυρισμὸς μας πρὸς τὸν λαόν σου, πρὸς τὰς προόδους σου, πρὸς τὸν πολιτισμὸν σου ἀποτελεῖ ἓν εἶδος θρησκευτικῆς δι' ἡμᾶς. Ἡ ἀθλητικὴ νεότης σου ἔγεινε κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγῶνων μας τὸ ἀντικείμενον ἐνθουσιώδους λατρείας. Ἡ νεότης σου αὐτὴ μας ὑπέμνησε τοὺς ἀθλητὰς μας τοῦ παρελθόντος, τοῦ ὁποίου τὴν παράδοσιν τὸ ἔθνος σου συνεχίζει σήμερον.

Ἄλλ' ὁ ὀχυρισμὸς μας ἐπεκτείνεται, κυρία μου, καὶ εἰς τοὺς ἀθλητισμοὺς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μεγαλοφυΐας, τῶν ὁποίων πρωτίστην θέσιν μεταξὺ τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου κατέχει ἡ συμπολίτις σου Solma Lagerlof.

Δὲν χειροεπιστολὴν λοιπὸν εἰς τὴν χώραν σου τὸν καλὸν μόνον φεμινισμόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιφανῆ τὸ ἔθνικόν σου Συμβούλιον κατέχει θέσιν. Ἀλλὰ χειροεπιστολὴν εἰς τὸν φεμινισμόν τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς ὠραϊότητος τοῦ γυναικείου πνεύματος.

Καὶ ἐὰν ἐπόθησα νὰ ἀναλάβω ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ κόσμου διὰ δευτέρην φοράν τὸ μακραινὸν αὐτὸ ταξεῖδι, συμπεριελάμβανον εἰς τὸν πόθον μου νὰ λάβω μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ καὶ τὴν μεγάλην μου ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω τὴν δαφνοστεφανομένην γυναῖκα τοῦ πνεύματος τῆς ὠραϊκῆς σου χώρας.

Διότι ἐὰν εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ γνωρίζομεθα αἱ φεμινιστρικαὶ διὰ τὸ καλὸν τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας τὰς ἀνάγκας ἐξυπηρετοῦμεν, εἶνε ὠραῖον, πολὺ ὠραῖον, κυρία μου, νὰ γνωρίζομεθα μετὰ τὸ ἔξοχα πνεύματι, μετὰ τὸ ὅποισι ἐπιδιώκομεν κοινὰ ἰδεώδη εἰς τὰς σφαίρας τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Καὶ εἶναι ἴσως τοῦτο ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ εὐγενέστερος φεμινισμὸς. Δυστυχῶς λόγοι ὑγείας προσβληθείσης μετὰ ἐμπειρίας νὰ συνεχίσω τὸ ταξεῖδι μου μέχρι ὕμῶν. Ἡ λύπη μου εἶναι τὴν μέγιστον ὅσον ὠραϊότερα, θὰ ἦσαν καὶ ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἐντυπώσεις μου καὶ τὸ καλὸν τὸ ὅποισι θὰ ἀπεκόμιζα ἀπὸ τὴν σοφὴν σύσκεψιν τῶν ἐπιλέκτων τοῦ κόσμου γυναικῶν.

K. PAPPEN

ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΜΑΣ

Ἐνὰ κέντρον Ἑλληνικωτάτης μορφώσεως, μία γωνία εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο ἀδελφώνονται ὅλα τὰ τάλαντα καὶ ὅλα αἱ γυναικεῖαι ἀξίαι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μία ἐστὶν ἀναγεννήσεως γυναικεῖαι, ἀναγεννήσεως ἔθνικῆς καὶ πατριωτικῆς, ἰδοὺ τὸ Λύκειον.

Ὅ,τι πρὶν ἔμενον ἄγνωστον, ὡς ἰδιοφυΐα, ὡς ἀξία, ὡς ἐργατικότης, ὡς δύναμις, θὰ ἀναδειχθῆ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ὠραϊκοῦ ἔργου τοῦ Λυκείου. Ὅλοι οἱ κλάδοι εἰς τοὺς ὁποίους αἱ γυναῖκες δύνανται νὰ ἀναδειχθῶν, νὰ δράσων, νὰ ὠφελήσων καὶ νὰ ὠφεληθῶν περιλαμβάνονται εἰς τὸ εὐρὸν τοῦ πρόγραμματος.

Εἰς τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τῆς δοκιμαστικῆς ἐνεργείας τοῦ ἐκέρδισε μίαν ὠραϊκὴν νίκην διὰ τῆς ἀναστάσεως τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν, διὰ τῆς ἐμφανίσεώς του τῆς γυναικῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὸ μέγαλον πανηγύρι τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον κατὰληπτή, ἡ πλέον κτυπητὴ ἐπιτυχία του. Ἀλλὰ κοντὰ εἰς αὐ-

Ο κ. ΗΡ. ΒΟΛΤΟΣ

Ὁ εὐεργέτης τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Λυκείου.

τὴν ἔγεινε ἐργασία ἀκόμη σοφροτέρα, ἀκόμη ὑλιστικωτέρα, ἀκόμη πλέον ἔθνικη.

Αἱ διελέξεις πρὸς τὰς μητέρας τῶν ἐπιστημῶν μας γυναικῶν, ἡ ἀρχὴ τῆς μουσικῆς μορφώσεως τῶν κοριτσιῶν τοῦ λαοῦ, ἡ ὑποβολὴ νόμων ποῦ προστατεύουν καὶ ἐξασφαλίζουν τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνίδος, ἡ ἐγκατάστασις καὶ ὁ καθορισμὸς ὅλων τῶν τμημάτων προετοιμασε τὸ ἔδαφος διὰ τὴν ἐνεργείαν τοῦ Λυκείου, τὴν πλέον μετὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν του μετὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς.

Ἐνὰ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα τμήματα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων εἶναι τὸ τμήμα τῆς βιβλιοθήκης. Εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συναντή-

σεως, τῆς ἀδελφώσεως, τῆς κοινῆς ἐργασίας ὅλων τῶν τμημάτων. Αἱ μητέρες, ποῦ ἔως τὴν ἐδῶ ἔδωσαν ὁδηγίαν καὶ μελέτην κατὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν των, τὰ κορίτσια ποῦ δὲν εἴξευραν τί νὰ διαβάσων, καὶ δι' αὐτὸ ἐδιδάσκων, ἀκριβῶς ὅ,τι δὲν ἔπρεπε, αἱ μητρίαι τῶν σχολείων, αἱ παιδαγωγοί, αἱ διδασκάλισσαι, αἱ φιλόλογοι, αἱ καλλιτέχνιδες, αἱ ἐρασιτέχνιδες, θὰ ἔχουν τὴν βιβλιοθήκην των. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος, διότι δὲν ἔχει τί νὰ κάμῃ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἐλευθερίας του, πλήττει καὶ κινεῖ καὶ κωσπερνᾷ καὶ κωσκέπτεται καὶ χάνει καὶ χάνεται καὶ ὁ ἄλλος ἀκόμη κόσμος ποῦ

πον και άσχημον κτίριον, με πόρτες ομοιόμορφες που παρατάσσονται 'σαν φρουροί ή μία μετά την άλλην και με κοινοτάτας επιγραφάς, εισόδων, εξόδων, αποσκευών και τηλεγράφων.

Οι ίδιοι παντοῦ κασκευασμένοι υπάλληλοι, οι ίδιοι μικροπωληταί μεταλλικῶν νερῶν και σάπιων φρούτων, ή ἔδω μονότονος φωνή τῶν ἐφημεριδοπωλῶν.

Ἔτσι ἀρχίζει τὸ ταξίδι, ποῦ θὰ σὰς διασκεδάσῃ και θὰ σὰς ξεκουράσῃ ἀπὸ τοὺς κόπους και τὴν ἐξάντλησιν, και διὰ τὸ ὅποσον ἐσυλλέξατε οικονομίας ὄλον τὸν χρόνον και ἐπροκαλέσαστε τὸν φθόνον τὸσον ἀπὸ ἐκείνους ποῦ μένουν και ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ ἐχωροῦσαν εἰς τὴν βαλίτζαν σας.

Φυσικά μετά κόπους τοιούτους ὅ,τι ἔχετε λεπτόν και εὐπαθές εἰς τὸν ὀργανισμόν σας ξεκουρίζεται ἐντελῶς. Καὶ τότε καταφεύγετε εἰς τὸν εἰδικὸν ἱατρόν, τὸν διασημότερον τοῦ τόπου, ὁ ὅποιος εἰς σας ὀρίσῃ δέκα ἡμέρας πρὶν ὄραν ἐπισκέψεως. Ἐν τῷ μεταξύ βραχνίζεσθε ὑποφέρετε, πονεῖτε. Ἐπείγεσθε νὰ συνεχίσετε τὸ ταξίδι σας. Ἄλλ' ὁ ἱατρός δὲν βιάζεται διόλου, ἀν και ἐξαιρετικῶς εἰς τὴν εἰδικὴν αὐτὴν περίστασιν ἀποφασίζει ἐπὶ τέλους νὰ σας ἰδῇ.

Ψυχρός, ἀπαθής, ἀδιάφορος, σας ἐξετάζει και ἐκθίδει τὴν ἀπόφασίν του. Ἡσυχία, ἀνάγκυσις, δίαιτα αὐστηρά. Δι' ἓνα μῆνα τουλάχιστον σας καταδικάζει εἰς ζῶν μετρημένην με λεπτά και με δευτερόλεπτα.

Τοιαύτη διακοπή, τοιαύτη ἀνάγκυσις εἶναι χίλιες φορές χειρότερη ἀπὸ τὴν ζῶν τῆς ἐργασίας, τῆς ἐξάντλησεως, τῆς ὑπερκοπώσεως. Τότε τουλάχιστον αἰσθάνεσθε ὅτι ζῆτε, ὅτι ἔχετε ἓνα σκοπὸν και ἓνα προορισμόν. Ὅτι τείνετε νὰ φθάσετε εἰς ἓνα ἀποτέλεσμα, ὅτι εἶσθε ἄνθρωπος και ὄχι φυτὸν.

Ἴδού γιατί ἔσοι μένουν εἶναι οἱ εὐτυχέστεροι. Αἰσθάνονται, ἔννοσὺν, ἀπολαμβάνουν τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐσπέρτην, ποῦ διαρκεῖ ἓνα ἢ δύο μῆνες με ζῶν ὑπαίθριον διαρκῆ, πότε εἰς τὴν γαλακτὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου, πότε εἰς τὰ μωρωμένα πάρκα και δάση τῶν προαστείων τῆς Ἀττικῆς, και πότε εἰς τὰ νυχτερινὰ θέατρα με τὰς συγκινήσεις και τὴν ζωηρότητα τῶν πρώτων παραστάσεων.

K. PAPPEN

Ο FOGAZZARO ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Daniel Cortis και τοῦ ἀφορισθέντος συγγράμματος τοῦ Ἀγίου ἀπέθανεν. Ἡ Ἰταλίη χάνει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Fogazzaro τὴν ἐπισημοτέραν ἴσως εἰς τὰ μυθιστορήματα μεγαλοφυῶν της και αἱ γυναῖκες ἓνα ἐμπνευσμένον ποιητὴν των.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἄλλους Λατίνους συγγραφεῖς τὸ ἔργον τοῦ Φογατσάρου ἐξυψώνει τὴν γυναῖκα εἰς τὰ εὐγενέστερα και ἀγνότερα ἰδανικά. Δι' αὐτὸν ἡ γυναῖκα εἶναι ἡ μητέρα ὄλων τῶν ἀριστοουργημάτων, ἡ πηγὴ ὄλων τῶν εὐγενῶν ἐμπνεύσεων.

Ἡ Miranda τὸ ἔξοχον αὐτὸ ποίημα, εἶναι τὸ ἔργον του τὸ φεμινιστικὸν ὄχι κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν φεμινιστῶν. Ἡ Μιράντα ἡ πάντοτε τρυφερὰ και γενναία και ἄμνηστικὸς και ἐπιεικὴς περιλαμβάνει εἰς τὴν ψυχὴν της θησαυροὺς ἀγαθότητος και ἀγάπης και αὐταπαρνήσεως.

Τὰ πάθη τοῦ ἀνδρός, τὰ ὅποια ἔννοεῖ και συγχωρεῖ ὁ τύπος τῆς γυναῖκος αὐτῆς, la bionta bestia ὅπως ὀνομάζει τὰς κτηνώδεις ὀρμάς του ὁ Fogazzaro, κάθε ἄλλο παρὰ μειώνουν τὴν δύναμιν και τὴν ἐπιβολὴν της. Διότι βεβαίως χρειάζεται ὑπέροχος νοῦς διὰ νὰ ἀνυψώσῃ και ἀνυψωρῶσῃ τὰς ἀδυναμίας τῶν λεγομένων ἰσχυρῶν και δύναμις χαρακτηρῶν ἀνωτέρων τῆς ἰδικῆς των διὰ νὰ τὰς κρίνῃ ἐν σχέσει πρὸς τὰς περιστάσεις αἰτινας τὰς προκαλοῦν.

Διὰ τὸν Φογατσάρου τὸ ὀφθαλμὸς ἀντὶ ὀφθαλμοῦ τῶν μεγάλων φεμινιστῶν δὲν ἔχει πέρασιν. Δὲν ὑποβιάζω, ἀλλ' ἐξυψώνω τὸν ρόλον τῆς γυναῖκος εἰς τὰς ἰδανικώτερας σφαίρας, εἶχεν ἀπκνήσει εἰς τοὺς ἐπικριτὰς του. Καὶ εἰς τὴν ἰδανικοποίησιν αὐτὴν τῆς γυναῖκος ὁ Fogazzaro ἀνέρχεται εἰς τὴν ἀνωτέραν ἰδέαν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅστις περιβάλλει τὴν Παρθένον-Μητέρα με τὸ ἀκτινωτὸν τοῦ ἰδανισμοῦ, τὸ ὅποσον ἡ ἡδονικὴ Ἀνατολή τὸσον παρεγνώρισε. Ἄλλως τε ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου ἀποδεικνύει διὰ παραδειγμάτων ἀπτῶν, ὅτι ὁ Ἰταλὸς ποιητὴς ἔχει δίκαιον. Διότι παντοῦ ὅπου ἡ γυναῖκα ὑψώνεται εἰς τὸ ἠθικὸν και πνευματικὸν ἐπίπεδον ὑψώνονται μαζί της και οἱ λαοί, και ὅπου καταβιάζεται κατατρέσσει μαζί της τὰ ἄλλως ἰσχυρότατα ἔθνη. Ὅταν ὁ Φογατσάρου ἀναβιάζει τὴν γυναῖκα εἰς τὸ ὑπέβαθρον τῆς ἀρετῆς ἀναβιάζει τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον τοῦ ἀνδρός και τῆς κοινω-

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ

Αἱ γυναῖκες μονομαχοῦν και ἔδω και εἰς τὰ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον.

Ὅχι με ὄπλα και με ξίφη, ἀλλ' οὔτε μέχρι θανάτου. Ἀπλῶς με τὸν πλέον ταπεινωτικὸν και ἐξευτελιστικὸν τρόπον, τὸν ὅποιον ἐφεῦρεν ἡ ἀνθρωπότης διὰ νὰ διεκδικῆ τὰ πρὸς αὐτὴν ἀδικήματά της. Με τὸ ξύλο.

Μία μοδιστροῦλα προχθὲς ἐμπάτισεν ἔδω γενναϊότατα ἓνα ἀχρεῖον, ὁ ὅποιος τὴν ἐπέεραξεν εἰς τὸν δρόμον. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐμπάτισε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν γαλλικὴν πόλιν Toulouse ἡ πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας «Ὁ Φεμινιστικὸς ἀγὼν» κ. Ἀρνα Λή εἰς δημοσίαν συνάθροισιν τὸν διευθυντὴν τῆς ἐφημερίδος Rappel, ὁ ὅποιος τὴν εἶχε συκοφαντήσει ἀνάδρωος εἰς ἀπάντησιν ἄρθρου τῆς ἐναντίον τοῦ γάμου.

Ὁ ἔδω μπατισθεὶς ἐγράφη εἰς φυγὴν και ἡ ἠρωικὴ ἐκδικήτρια ὠδηγήθη μεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἀπὸ ἓνα χυδαῖον χωροφύλακα, ἀφέθη ὅμως ἐλευθέρω ἀπὸ τὸν ἀστυνόμον. Ἐκεῖ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν ἄλλον δρόμον. Ὁ ξυλισθεὶς κύριος ἀντὶ νὰ στείλῃ μάρτυρας, ἐδέχθη τοὺς μάρτυρας τῆς κ. Λή, ἠρνήθη τὴν μονομαχίωσιν και ἐξηναγκάσθη νὰ ἀναιρέσῃ ὅσα ἐγραψεν εἰς τὸ ἴδιόν του φύλλον, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν ἐπρωτίθετο διόλου νὰ προσβάλῃ τὴν ἀπόστολον τῆς ἀγαμίας.

Βεβαίως τὰ ὀλίγον αὐθαίρετα αὐτὰ μέσα ὑπερασπίσεως ἀπάδουν εἰς τὴν μετριοπάθειαν, ἡ ὁποία πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ και τὰς πλέον ἀκόμη χειραφετημένας γυναῖκας. Ἄλλ' ἡ διὰ τῆς δικαιοσύνης ἀμυνα θὰ ἐφερεν ἄρα γε τὰ σωτήρια αὐτὰ ἀποτελέσματα τῆς αὐτοδικίας; Καὶ δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἀντικείμενον εἰρωνικῶν ἐπιθέσεων μία δίχη, ἡ ὁποία ἄλλως θὰ ἀπῆται και δικηγορικὰ ἐξοδα και ἀπώλειαν καιροῦ πολυτίμου διὰ τὰς ἐργαζόμενας γυναῖκας;

Ἄλλως τε τὰ ζητήματα τῆς τοιαύτης αὐτοδικίας εἶναι συγχωρημένα, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ χαρακτήρ τῶν αὐτοδικούντων. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν τὸ χέρι εὐκρινέστερον ἀπὸ τὴν σκέψιν και ἡ μοδιστροῦλα μας ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν βεβαίως. Ἡ δις Ἀρνα Λή, δὲν περιορίζεται εἰς τὸ χέρι μόνον. Φαίνεται ὅτι χειρίζεται και τὸ πιστόλι με ἴσην ἐυκολίαν, διότι πρὸ ἐτῶν ἐπυροβόλησε κατὰ ἐνός ἱατροῦ, εἰς τὴν ἀμέλειαν του ὁποίου κατελόγισε τὸν θάνατον τοῦ πατρός της.

Τὸ κακοῦροδικίον τὴν ἀθώωσε τότε, ὅπως κάθε δικαστήριον θὰ τὴν ἀθώωνε και σήμερον ἐὰν ὁ κ. Massat ἐξῆται δικαιοσύνην. *

ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ ΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἀσπασία καὶ μαθήτριά

Ἡρώ. Μὲ πόσην χαρὰν ἐπνευρισκόμεθα πικρὰ εἰς τὸ φιλόξενον αὐτὸ σπίτι, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ ἡ μεγάλη φυσιογνωμία τῆς ἀγαπητῆς μας Ἀσπασίας. Ὅστερὰ ἀπὸ τὴν θερμὴν δικιμονὴν εἰς τὰ ἐξοχικὰ σπίτια μας κοντὰ εἰς τοὺς ἰδικούς μας, ἡ διαφορὰ τοῦ περιβάλλοντος μας γίνεται τὴν περισσύτερον κίσητή.

Κλειώ. Ἡ καυμένες ἢ μητέρες μας! Τί ζωὴ ἢ ἰδική των! Ἀμόρφωτες, ἀπόξενωμένες ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν εἰς τὰς μικρὰς πόλεις μας γίνονται εἰς τὰ ἀνόητα καὶ τὰ ταπεινά. Φαντασθῆτε ὅτι μία θεὸς μου ἐπέρκεσεν ὅλον τὸ κλοκαῖρι μὲ τὴν ἀποκλειστικὴν σκέψιν τῆς μεταβολῆς τοῦ χρώματος τῶν μαλλῶν τῆς ἀπὸ μαύρου εἰς ξανθόν.

Μυρτώ. Καὶ ἐπέτυχε τοῦλάχιστον;

Κλειώ. Ἀγνωστον. Ξέρω μόνον πῶς ἐπερ-νύσε ὁλόκληρὴν τὴν ἡμέραν τῆς εἰς τὸ δῶμα, κάτω ἀπὸ τὸν φοβερὸν ἥλιον μὲ μίαν ἀλοιφὴν εἰς τὰ μαλλιά καὶ μὲ τὴν στερεότυπον κάθε ἡμέραν σκέψιν: "Ἀνοιξαν, ἐξάνθησαν; Ἔως ὅτου ἐπὶ τέλους. . .

Ἡρώ. Ἀρρώστησε;

Κλειώ. Ἀκριβῶς. Καὶ καὶ ἀκόμη χειρότερον: ἐγέμισε τὸ δέμα τῆς ὅλον ἀπὸ λεκέδες φοβερούς. Καὶ ὁ σύζυγός τῆς ὁ ὁποῖος δὲν ἔμπο-

ρεῖ νὰ ὑποφέρει τὰ λεκιασμένα χρώματα δια-προχμηκεύεται τὴν νὰ τὴν ὑπενδρεύσῃ μὲ ἄλλον...

Μυρτώ. Ἀκριβῶς ἴσως ἐμπόρευμα ἢ ἴσως οἰκίστιον ζῶον, ποῦ πωλεῖται ἀπὸ τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον κύριον. Καὶ δὲν τὸν ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα τῆς; Δὲν δικιμρτύρεται διὰ τὴν σκληρότητά του;

Κλειώ. Ὅχι! Ἀπλῶς ἐζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ μείνῃ μαζὴ τοῦ ὅλον τὸν χειμῶνα. Καὶ ἂν δὲν κατορθώσῃ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ νὰ καθαρῖσῃ τὸ δέμα τῆς, τότε συγκατατίθεται νὰ ἀλλάξῃ τύχη.

Μυρτώ. Δηλαδή τὸν χειμῶνα θὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὸ πῶς νὰ ἐπισκευάσῃ ὅ,τι κατέστρεψε τὸ κλοκαῖρι ἀπὸ τὴν καλλονὴν τῆς.

Ἡρώ. Καὶ ὅστερὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ θυμαζοῦν τὰς παλαιὰς αὐτὰς μεθόδους τῆς ἀντροπῆς τῆς γυναικός. Ἡ ἀμάθεια εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς μας καὶ ἴσως ἡμεῖς ποῦ καὶ ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν θεωρούμεθα ἀξιοκατάκριτοι.

Μελπομένη. Μόνον εἰς τὴν Ἰωνίαν τὴν πατρίδα μου δὲν ἔχουν πέρασιν αἱ προλήψεις αὐταί. Ἐγὼ ἀπῆλκυσα ἐφέτος ἐξαιρετικῶς τὴν χαρὰν νὰ γνωρίσω κάθε τι ποῦ σχετίζεται μὲ τὸν Ἑλλῆν τὸν Μιλήσιον, τὸν σοφώτατον αὐτὸν μεταξὺ τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου καὶ τὸν ἰδρυτὴν τῆς Ἰωνικῆς Ἀκαδημίας.

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ ΤΖΙΟΛΙΤΤΙ
(Ἀπὸ τὸν Ἰταλοτουρκικὸν πόλεμον)

Ἕλληνα μαθητὴν ἔμεινεν ἑκκλητικὸς πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως. Ἐζήτησε τὴν Ἑλένην Χρυσήν εἰς γάμον. Ἄλλ' ὁ γάμος ἐπῆρξεν ἀτυχῆς. Μετὰ πάροδον ἐτῶν ἡ Ἑλένη Ἀλταμούρα ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἑλλάδα μητέρα τεσσάρων παιδῶν, ἐγκαταλειμμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Τότε διορίζεται καθηγήτρια εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον.

Τὴν ἐπεσκέφθη πρὸ εἰκοσι ἐτῶν εἰς τὰς Σπέτσας, ἔρημον, δυστυχῆ, ἐπιζῶντα νεκροθάπτῃν ὄλων τῶν παιδῶν της, ὡς μοῦ ἔλεγε. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ἐντύπωσιν, ὅπου μοῦ ἔκαμαν τὰ ἔργα της. Τὸ γυμνὸν της ἦτο ἀπαράμιλλον. Ὅλα τὰ σκίτσα της, ὄλας τὰς θανμασίας εἰκόνας της εἶχε τοποθετημένας ἀνάποδα εἰς τοὺς τοίχους τῶν δωματίων τοῦ σπιτιοῦ της, διὰ τὰ μὴ σκανδαλίζεσθαι ἢ ἐληρέτρια της καὶ αἱ πτωχαὶ γυναῖκες τῶν Σπετσῶν αἱ ὅσῳα τὴν ἐπεσκέπτοντο. Καὶ αἱ ὅσῳα ἐπίστευαν καὶ διέδιδαν ὅτι ἦτο τρελλή καὶ δι' αὐτὸ ἐζωγράφισε γυμνοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέραν τρομερὰν ἐντύπωσιν, ἦτο τὸ σκίτσο τῆς τελευταίας κόρης της νεκρᾶς. Ἡ καλλιτέχνης ἦτο μόνη ἐντελῶς τὸ βράδυ, ὅπου ἐξέπνευσεν εἰς ἡλικίαν δέκα ἕξ ἐτῶν τὸ τελευταῖον παιδί της. Μαζὴ μὲ αὐτὸ ἔχανε τὴν τελευταίαν της ἐλπίδα, τὴν τελευταίαν της ἀγάπην. Ἡ καλλιτέχνης κατὰ τὴν τραγικὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔδωκε δυνάμεις εἰς τὴν μητέρα. Ζεστό ἀκόμη τὸ σῶμα τὸ ἀγαπημένον τὸ ἀνεσῆκωσεν ἐπάνω εἰς προσκέφαλα, ἐκλειδώθη εἰς ἓν δωμάτιον μὲ τὴν νεκράν, καὶ ἀπὸ τὸ βράδυ ἕως τὸ πρωῖ ὑπὸ τὸ φῶς ἐνὸς λύχνου τὴν ἐζωγράφησεν. Τὸ θέαμα τῆς εἰκόνας αὐτῆς ἦτο τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ πλέον πένθιμον καὶ τραγικὸν ἔργον ποῦ εἶδα εἰς τὴν ζωὴν μου.

Καὶ εἰσεύρετε, κυρία μου, ποῦ ἦσαν σωριασμένα, κλεισμένα πεταγμένα τὰ μεγάλα ἔργα καὶ αἱ ὠραῖα συνθέσεις τῆς Ἑλένης Ἀλταμούρα, ὡς πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων. Εἰς ἓνα μῦλον ἐρειπωμένον, ποῦ εὐρίσκεται ἐκεῖ ἐπάνω κοντὰ εἰς τὸν Ἄρδητόν. Κατεστράφησαν φυσικὰ καὶ τὰ ἐσάπισεν ἡ ὑγρασία, ὅπως κατεστράφη καὶ ἐχάθη καὶ ἡ ζωγράφος, ἡ ὅποια εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ ὄλους. Ἐὰν τότε ἐπῆρξε σύνδεσμος γυναικῶν τῆς τέχνης καὶ τῶν γραμμῶν, ἐὰν τότε ἐπῆρχαν Λυκεία, ἢ Ἀλταμούρα δὲν θὰ ἐμαρτυροῦσεν ὅπως ἐμαρτύρησεν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔργα της θὰ ἐσώζοντο.

Δὲν θὰ ἀναφέρω τὰς ἐδῶ παρισταμένας σημερινοὺς ζωγράφους καὶ γλυπτρίας μας διὰ τὰ μὴ προσκοροῦσω εἰς τὴν μετριοφροσύνην των, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνονιν γνωσταὶ εἰς τὸ κοινὸν καὶ δι' ὅ,τι κατώρθωσαν μέχρι σήμερον

ὑπὲρ τῆς τέχνης καὶ δι' ὅ,τι θὰ κάμουν διὰ τοῦ Λυκείου μας, ἐφαρμόζουσαι τὰς γνώσεις των εἰς τὴν μόλις ἀναπτυσσομένην βιομηχανίαν μας. Τὸ τμήμα τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς, κυρία μου, αὐτὸν ἔχει τὸν προσορισμόν, αὐτὸν ἔχει κυρίως τὸν σκοπὸν. Νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχέδιον, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γραμμὴν, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀλλοτῆτα, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἁρμονίαν. Ἦδη τὸ πρῶγμα ἐγένετο μοιωμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς κεντήματα. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ.

Αἱ καλλιτέχνιδες μας θὰ τὸ ἐφαρμόσουν εἰδικιώτερον εἰς τὴν βιομηχανίαν τοῦ κομποτεχνήματος, τοῦ ἐλίπλου, τοῦ ὑφάσματος. Δὲν θέλομεν πλέον ξένα. Τὰ ἰδικὰ μας εἶναι ὠραῖα πλούσια, ἁρμονικὰ, τόσο ἁρμονικὰ, ὥστε ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς ἔχομεν νὰ δώσωμεν εἰς ὄλους τοὺς ἄλλους.

Ἀπὸ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ἀπὸ τὴν συνεργασίαν τῶν καλλιτεχνίδων καὶ ἐρασιτεχνίδων μας δὲν θὰ ἐξέλθῃ ποτὲ τίποτε τὸ ὅποιον νὰ μὴν φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ ὠραίου, τοῦ καθαρῶς Ἑλληνικοῦ.

Θὰ τὸ ζητήσωμεν φυσικὰ καὶ εἰς τὰ μουσεῖα μας τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς τῆς Τέχνης καὶ εἰς τὸν Μηρωϊκὸν πολιτισμόν καὶ εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἀκόμη Ἑλληνικὴν μας ζωὴν.

Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ Λυκείου μας θὰ εἶναι καθαρῶς Ἑλληνική. Ἦδη εὐρισκόμεθα εἰς συννενοήσεις μὲ ἐπιλοποιούς, οἱ ὅποιοι ἀναλαμβάνουν τὴν ἐξουσιοδοτικὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐπὶ ὠρισμένων σχεδίων, ἐνῶ τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος θὰ κάμουν αὐταὶ αἱ καλλιτέχνιδες. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ δημιουργήσωμεν νέον στάδιον καλλιτεχνικῆς ἐργασίας διὰ τὰς ζωγράφους ἢ γλυπτρίας μας, αἱ ὅσῳα, ὅπως καὶ οἱ καλλιτέχναι μας, δὲν ἔχουν λόγους νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένοι διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν, τὴν ὅποیان τοὺς παρέχει ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία.

Αὐτοὶ εἶναι ἀληθῆς, κυρία μου, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅπου ἔφθασεν ἄλλοτε εἰς περιωπὴν τελειότητος ἡ τέχνη τοῦ καλοῦ, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀντικείμενον τῆς καθημερινῆς χρήσεως ἔφερε τὴν σφραγίδα τοῦ ὠραίου, ἢ σημερινὴ ἀντίληψις τῆς τέχνης ὑστερεῖ πολὺ. Ἐνα ὠραῖον μάρμαρον καὶ μία εἰκόνη, ὅσον καὶ ἂν εἶναι καλὰ δὲν εὐρίσκουν ἀγοραστὰς. Ἐνα οἶον δῆποτε ἐλίχρυσον ἢ ἐπᾶργυρον κομποτέχνημα ξένον ἀμφιβόλου πάντοτε ὠραιότητος, προτιμᾶται ἀπὸ ἓνα ὠραῖον ἔργον τέχνης.

Ἐνόμισα λοιπὸν ὅτι ὁ συνασπισμὸς ὄλων τῶν τεχνιτριῶν μας εἰς τὸ Λύκειον αὐτό, εἰς τὸ

Η ΚΥΒΕΛΗ

(ἡ ἐορτάζουσα τὴν τιμητικὴν τῆς ἀπόψε.)

ὅποιον ὄλα αἱ γυναῖκες τῆς ἀνωτέρας μορφῆς, ὄλα αἱ γυναῖκες τοῦ πνεύματος, ὄλα αἱ γυναῖκες τῆς δράσεως θὰ εἶναι συγκεντρωμένα, θὰ ἔκαμνε περισσότερον γνωστὸν τὸ ἔργον των, καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν των ἀξίαν. Ἐξ ἄλλου αἱ καλλιτέχνιδες μας θὰ συντελέσουν εἰς ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ σχεδίου ὄλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν αἰώνων καὶ εἰς ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν καθ' ὄλους αὐτῆς τοὺς κλάδους. Ἀντὶ δὲ νὰ περιμένουν παραγ-

γελίας ἀγαλμάτων καὶ μεγάλων πινάκων καὶ εἰκόνων, αἱ ὅσῳα σπανιώτα παρουσιάζονται, θὰ δημιουργήσουν Ἑλληνικὸν κομποτέχνημα, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀρχαίων ἀγγείων, τῶν Ταναγραίων κορῶν, τοπικὰ ἔργα τέχνης, ὅπως ἔχουν ἤδη ὄλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὸ ἰδικόν μας καλλιτεχνικὸν παρελθόν.

Ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τῆς κ. Παρρὲν εἰς τὸν Παρνασσόν.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ
ΤΟΥ ΠΡΟ ΟΛΙΓΟΥ ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΟΣ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΥ
ΠΟΙΗΤΟΥ Γ. ΜΑΡΚΟΡΑ

Η ΚΕΡΚΥΡΑ

Μονάχη της μιὰ μέρα
Στὸ πατρικὸ ποτάμι
Ἐπῆγε ἡ θυγατέρα
Τοῦ ξάστερου Ἀσωποῦ
Δροσόλουτρο νὰ κάμη
Γιὰ ζέστη ἀλωναριού.

Αἴσθημ' ἀγρὸ τῆς δίνει
Ρόδου ἀναμμένο χρώμα,
Μόλις νὰ πέση ἀφίνει
Τὴν ἄσπρη φορεσιά,
Γυμνόοντας τὸ σῶμα,
Ποῦ ἀσιράφτει στὰ νερά.

Τόση φωτὸς μαγία
Θωρᾶμε καὶ σιτὴ Δίση,
Ἄρισως ἀπὸ μιὰ
Ροδάτη συρφετιά,
Ὁ ἥλιος, πρὶν βυθῆση,
Μᾶς δείχνεται ὀμπροστά.

Τὸ ρέμα, ἡ κόρη σχίζει
Γοργὰ μαζὶ του πάει,
Ἄλλὰ μὲ μιὰς ποδίζει
Τὸ ἀθόλωτο νερό,
Καί, δίχως νὰ φυσάη,
Πέρα σηκώνει ἀφρό.

Τ' ἀφρόνερο, ποῦ ἀγάμια,
Ζυγόνει καὶ τῆς βρέχει
Τοῦ χείλου τὰ κοράλλια,
Τὰ χιόνια τοῦ κορμιού,
Ταῖς θεαῖς γλυκιάδαις ἔχει
Ἀθάνατον φιλιού.

Ἐκεῖθε ποῦ τὸ ρέμα
Ξάφνου εἶχε δρόμο ἀλλάξει
Μὲ ζαλιομένο βλέμμα
Ξανοίγει ἡ κορασιά
Τοῦ Ἐννοσιγαίου τ' ἑμάξει,
Ποῦ κατ' αὐτῆνε ὀρμά.

Τοῦ κάκου φοβισμένη
Τὴ γῆ νὰ ξαναβιάκη
Μὲ δύο πλεξιάς προφταίνει
Ὁ Ἀθάνατος χτυπᾷ
Τὸ τριδοντο καμάκι
Στὴν ἀκροποταμιά.

Τούτη, σπαρνώντας, διώχνει
Τὴ νέα, καθὼς ἀράζει
Καὶ ὀρμητικὰ τὴ σπρώχνει
Ἀγνάντια στὸ θεό,
Ποῦ ὀλόθερμα φωτάζει:
Σὲ θέλω!—σὲ ἀγαπῶ!

Χρυσή μου! Ἄπ' ὄσας ἔχουν
Στὰ οὐράνια κατοικία,
Ἡ μὲς τὸ πέλαο τρέχουν,
Ἡ ἀπάνου πτέουν σιτὴ γῆ,
Δὲ βρίσκεται καμμία
Μὲ σὲ νὰ συγκριθῆ.

Ἄν εἶναι, ὦϊμέ, γραμμένο
Μὲ τοὺς θνητοὺς νὰ ζήσης,
Κοράσι ἀγαπημένο
Ἄν ὅπου κατοικῶ
Γιὰ πάντα νὰ βυθῆσης
Δὲν εἶνε βολετό.

Στὸ πλούσιο θὰ σὲ πάω
Καὶ ὀλόφωτο ἀκρογιάλι
Τῆς χώρας, ποῦ ἀγαπᾶω
Πλέον ἀπὸ κάθε γῆ,
Γιατὶ τ' ἀγνά σου κάλλη
Θαρρῶ πῶς βλέπω ἐκεῖ.

Τὰ βλέπω σὺν ἡ μέρα
Στ' ὄρωτο νησι χαράζει
Στὸ βραδυνὸ του αἰθέρα
Σὺν εἶναι ἀστροφεγγιά
Στὴ γῆ ποῦ κρῖνους βγάζει
Στὸ κῦμα ποῦ γελᾷ.

Γελᾶει καὶ θὰ ξυπνήση
Μακρὰ στὸ πέλαο ζήλειαις,
Εὐθὺς ποῦ καθρεφτίση
Ταῖς δύο σας ὁμορφιάς,
Καὶ κρᾶξῃ ἀχτίταις χίλιαις
Νὰ παίξουνε μὲ αὐταῖς.

Ἐλα! Στὸ μέρος, ὅπου
Ἡ γῆ δὲν περιμένει
Τὸν ἰδρωτὰ τοῦ κόπου,
Θὰ ἰδῆς μὲ θαυμασμὸ
Τ' ἄνθος κοντὰ νὰ βγαίη
Στὸν ὄριμο καρπό.

Βονὰ μὲ δίχως χιόνι,
Λιβάνια εὐτυχισμένα,
Ποῦ θρέφουν τὸ λεμόνι,
Τὸ κλημά, τὴν ἐληά,
Μοῦ φαίνεται ποῦ ἐσένα
Προσμένουν μοναχά.

Η ΜΟΔΑ

Ποτε μὴ δὲν ὑπῆρξε τόσον ὠρική καὶ τόσον ἄσχημη, τόσον κομψή καὶ τόσον ἄχαρη, ὅσον ἡ μὴδα τῶν στενῶν καὶ κοντῶν φορεμάτων. ὠρική καὶ κομψή διὰ τὰ ὠραῖα καὶ λεπτὰ σώματτα, ἄσχημη καὶ ἄχαρη διὰ τὰ σώματτα τὰ μεγάλια, τὰ μὲ περιφερεῖς ὀγκώδεις, τῶν γυναικῶν τῶν εὐρώστων, τῶν κλοθρεμμένων, καὶ ἐκείνων ποῦ παραμορφώνει τὸ πάχος τῆς ἡλικίας.

Διὰ τὰ κοριτσάκια τὰ λεπτά, τὰ εὐλύγιστα μὲ τὰ σώματτα τὰ ἐλαστικὰ ἀπὸ τὴν γυμναστικὴν κλῶσιν καὶ διὰ τὰς γυναικῆς τῆς κατηγορίας αὐτῆς τὸ στενὸ καὶ κοντὸν φόρεμα θὰ μείνῃ ἀκόμη καὶ διὰ τὴν φθινοπωρινὴν καὶ διὰ τὴν χειμωνικὴν περίοδον. Θὰ πλησιάζῃ περισσότερο πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔνδυμα, τὸ χωρὶς πτυχᾶς μὲ τὴν μέσην ἀνευασμένην πολὺ ψηλὰ καὶ μὲ τάσεις πρὸς ἐπέκτασιν πρὸς τὰ κάτω, κατὰ τρόπον ὥστε διὰ τὰς κοσμικὰς συγκεντρώσεις τῶν αἰθουσῶν νὰ σχηματίζῃ μικρὰν οὐράν πρὸς τὰ ὀπίσω. Διὰ τὰς κυρίας τὰς παχύτερας καὶ τὰς εὐσώμους ὁ κολητός μπουστός θὰ σκεπάζεται ἀπὸ μπακτιστένιο fichu Marie-Antoinette, ἐν εἶδος χωρικοῦ λεπτοῦ μανδύλιου, τὸ ὁποῖον σκεπάζει τοὺς ὤμους, σκυρόνει ἐμπρὸς εἰς τὸ στῆθος καὶ τελειώνει εἰς τὴν μέσην, στολισμένον μὲ λεπτεῖς ταντέλες Valenciennes.

Τὸ jabot ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἐφορέθη πολὺ τὸ κλοκαῖρι πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος τοῦ μπράτσου ἢ τῆς ζικέτας θὰ φορεθῆ καὶ τὸ φθινοπώρον καὶ τὸν χειμῶνα, ἀδιακρίτως ἀπὸ λεπτεῖς καὶ παχειές.

Ἄλλὰ τὸ στενὸν φόρεμα θὰ τροποποιηθῆ ὀλίγον διὰ κάθε γυναικᾶ ποῦ δὲν εἶναι λεπτή καὶ τῆς ὁποίας αἱ σωματικαὶ στρογγυλότητες προσβάλλουν τὴν αἰσθητικὴν. Εἰς αὐτὰς θὰ περιληφθοῦν φυσικὰ καὶ ὅλα αἱ ὑποψήφιοι τῆς προσεχοῦς μητρότητος. Διότι μὲ τὸ στενὸν φόρεμα ἦτο σχεδὸν ἀπηγορευμένον νὰ γίνωνται πλέον αἱ γυναικῆς μητέρες.

Κάποια κυρία ἐκ τοῦ κύκλου τῶν κοσμικῶν συγγραφέων ἠρώτησε νεοῦπανθρον γυναικᾶ, ἂν ἤλπιζε νὰ γίνῃ μητέρα γρήγορα. Ἡ νεαρὰ κυρία τῆς ἀπήντησε μὲ πολλὴν ἀπλοικότητα ὅτι θὰ ἐπερίμενε διὰ νὰ αἰσθανθῆ τὰς συγκινήσεις τῆς μητρότητος τὸ ἐρχόμενον ἔτος, ὅπου τὴν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἐπανεέλθῃ ἡ μὴδα τῶν πλατεϊῶν φορεμάτων. "ὦ! μὲ τὰ στενὰ φορέματα εἶναι ἀδύνατον νὰ φέρωμεν χωρὶς νὰ κοκκινίζωμεν πρόσθετα βάρη.

Ἄλλος δὲ πάλιν μεγάλος θεσμοθέτης τῶν

Τὰ ποθητὰ τους μέρη
Ἐκεῖ ἀστοχοῦν οἱ ξένοι,
Γιατὶ ἀναπνέουν ἀέρι,
Γιατὶ πατοῦν μία γῆ,
Ὅπου μὲ μάγια δένει
Καὶ σῶμα καὶ ψυχή.

Δὲ θέλει ἀναζητήσης
Τὴν ἀκριβή σου χώρα,
Ὅταν καὶ σὺ ἀποχτήσης
Σὲ τέτοια κατοικία
Μὲ χίλια οὐράνια δῶρα
Καὶ ἀγάπης εὐτυχία.

Ἐκεῖ μαργαριτάρια
Στοὺς πελαγησίους ἄμους
Γιὰ τ' ἄσπρα σου ποδιάρια
Θὰ σπέρνω βράδν ἀγνή,
Σὰ ζηλεμένους γάμους
Θὰ κάνωμε μαζί.

Διπλὴ μοῦ δίνουν βία
Τὰ λόγια ποῦ σοῦ λέω
Νὰ φύγωμε εἶνε χρεῖα.
Νὰ φύγωμε γοργά.
Ὅπισω, πλάσμα ὄρωτο,
Μὴ γύρης μία ματιά.—

Στὸ ξένο περιγιάλι
Δροσάτη ἐβγήκε ἡ κόρη,
Καί, ἀπὸ μιὰν ἄκρη 'ς ἄλλη,
Αἰσθάνθησαν ἐκεῖ
Δέντρα, βλαστάρια, σπόροι
Μαγιάτικη πνοή.

Γιὰ χρόνους ὁ διαβάτης
Ἄκουει πουργὸ καὶ βράδν,
Βγαλμένο τ' ὄνομά της
Ἄπὸ τὰ κρῖνα νερά,
Σὲ ράχη, σὲ λαγκάδι
Νὰ ἠχολογᾷ μακρὰ.

Σβνέται σταῖς αἰῶνας, ὅπου
Πεταῖ παρόμοιος ἦχος,
Καὶ τ' ὄνομα τοῦ τόπου,
Ἐκεῖνο ποῦ παντοῦ
Εἶχε δοξάσει ὁ σίχος
Τοῦ ἀθάνατου τυφλοῦ.

Ὁ θεὸς ἐρωτημένος
Τὴν Κέρκυρά του κρᾶζει
Καί, τόσο μαγεμένος
Καθένας μένει ἐκεῖ,
Ποῦ Κέρκυρα ὀνομάζει
Καὶ τ' ὁμορφο νησί.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

συρμών γράφει ότι η μόδα άντανκλιχ πάντοτε τὰ ἤθη, τὰς ἔξεις, ἀκόμη καὶ τὰς ἰδίαις μιᾶς ἐποχῆς.

Ὅταν ὁ Rousseau ἔπεισε τὰς γυναῖκας ὅτι ἡ μητρότης ἦτο χάρις καὶ τὸ θήλασμα κομψοπρέπειαι αὐταὶ ἐσώρωσαν τὰ φορέματά των διὰ νὰ κρύψουν κοσμίως τὴν μεγάλην μέση των καὶ ἡ σταχυρωτές εἰς τὰ στήθια των τραχηλίδες, ἐφάνιντο κκωμωμένες ἐπίτηδες διὰ νὰ

σκεπάζουν τὸ γυμνούμενον διὰ τὸ θήλασμα στῆθος.

Τὰ ποιήματα τῆς ἐποχῆς καὶ αἰσθηματικὴ εἰκονογραφία ἐδύζαζαν τὴν χάριν τῶν στρογγυλῶν ἀπὸ τὰ κλήκοντα τῆς μητρότητος γυναικείων σωμάτων, διὰ τὸ ὅποιον εἶχαν πολλὰς κολκαευτικὰς παρομοιώσεις. Τότε ἦτο ἐντροπή εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ὁμοιάζον τὰ ξηρὰ σώματα τῶν ἀγοριῶν καὶ ἡ τέχνη ἐπρό-

σθεσε στρογγυλότητας τῶν ὀπίων αἱ κάτοχοι θεωροῦνται σήμερον δυστυχεῖς.

Οἱ πρόγονοί μας, βλέπετε, ἐξετίμων τὴν θηλικιότητα μιᾶς γυναικὸς καὶ ὄχι τὴν ἀμφίβολον σημερινὴν χάριν τῆς. Ἦσαν εὐγνώμονες πρὸς αὐτάς, διότι ἐφάνιντο πραγματικῶς γυναῖκες, κκωμωμένες διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν μητρότητα. Σήμερον αἱ δυσκολίαι τῆς ζωῆς καὶ αἱ οικονομικὴ στενοχωρία μετέβλεσαν τοὺς ὄρους τῆς ὑπάρξεως. Οἱ ἄνδρες δὲν ἐπακοῦν πλέον εἰς τὴν συντήρησιν οἰκογενείας, ἡ ἀγαμία γενικεύεται καὶ ἡ γυναικὴ ὑποχρεοῦται νὰ κκτέλῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως, ἐφωδιασμένη με προσόντα θεωρούμενα μέχρι πρό τινας ἀνδρικά ἀλλὰ καὶ με σῶμα καὶ με εὐκρινήσιν καὶ ἐλαστικότητα ἀνάλογον. Ἐξ ἄλλου μέρους αἱ ἔγχαμοι γυναῖκες ἔχασαν πλέον τὴν συνήθειαν τῆς αὐτοθυσίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ παρελθόντος. Καὶ ἡ μητρότης εἶναι τὸ κορυφωμα τῶν δύο αὐτῶν μεγάλων καὶ ὠραίων γυναικείων ἀρετῶν.

Αἱ γυναῖκες λοιπὸν σήμερον ἀποκτοῦν ἐν ἡ δύο παιδιᾷ μόνον, ἡ αἱ πολὺ ἐγωίστριαι οὔτε αὐτά.

Τὸ σῶμα των συνεπῶς ἀνδρίζεται, ἰσχυαίνει, λεπτύνεται καὶ με τὴν γυμναστικὴν καὶ με τὴν αὐστηρὰν δίαιταν τῆς τροφῆς τόσον, ὥστε νὰ κκταντᾷ συζητήσιμον ἐν αἱ ξηραὶ γραμμὰι, ὅπου σκεπάζον τὰ σημερινὰ θηκοειδῆ φορέματα εἶναι σώματος γυναικείου.

Ἡ σημερινὴ λοιπὸν μόδα άντανκλιχ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν μας με τὰς ἰδέας καὶ τὰς συνηθείας τῆς. Ἐπιβάλλει εἰς τὰ ελαφρότερα γυναικεῖα κεφάλια τὴν αὐστηρότητα ὡς μέσον κκλωνῆς, βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὴν σύγχρονον φιλολογίαν, ἡ ὁποία μας δίδει γυναικείους τύπους ἐντελῶς ξηρούς καὶ ταπεινοὺς. Ἡ γυναικὴ κκκληκ εἶναι κούφιος σκελετός χωρὶς ψυχὴν, χωρὶς αἰσθηματικὸν μηχανισμόν. Δι' αὐτὴν ἡ μητρότης εἶναι τρέλλικ, διὰ τὴν ὁποίαν γελοῦν οἱ θυμωσται τῶν αἰθουσῶν καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἀνυπόφορον ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀθλητικὴν ζωὴν τῶν ἡμερῶν μας.

Ἐὰν ἐπκνήρχετο εἰς τὴν ζωὴν ὁ Rousseau καὶ ἐπκνέφερον εἰς τὸν συρμόν τὴν μητρότητα τότε οἱ ἀνδρικοὶ συρμοὶ θὰ κκτηροῦντο καὶ αἱ γυναῖκες θὰ ἐπκνήρχοντο εἰς τὴν φυσικὴν των κκτάστασιν. Δυστυχῶς ὁ Rousseau δὲν ἐπκνέρχεται πλέον καὶ ἡ μητρότης θὰ ἐξκκλουθῇ νὰ διατρέχῃ κκσιμῶτατον στάδιον πρὸς κκράν τῶν θυμωστών τῶν στενῶν φορεμάτων ἢ τῶν ἀνδρικών γυναικείων σωμάτων.

Παριδινὴ

Ἡ κωμικώτερα τοῦ Ἑλλκν. Θεάτρον
κ. ΦΥΡΕΤ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ θερινὴ θεατρικὴ κίνησις κκλείει με νέα ἔργα πρωτότυπα καὶ εἰς μεταφράσεις. Τὸ θέατρον Κυβέλης ἔδωκεν εἰς ἕνα βράδν τὸ «Σάν βραδυάζει» τοῦ κ. Γ. Κορομηλά καὶ τὴν «Γυναῖκα» τοῦ Πολέμη.

Τὸ «ΣΑΝ ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ» μονόπρακτος comedie τελείως ψυχολογημένη καὶ ἀποδοθεῖσα με μεγάλην ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὴν κ. Κυβέλην παρουσιάζει τὸν νεαρὸν συνάδελφον κ. Κορομηλᾶν ἀντάξιον διάδοχον τοῦ πατρός του, ἐνὸς τῶν διαπρεπεστέρων πρωτεργατῶν τοῦ Ἑλλκν. θεάτρον.

Ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ» τοῦ κ. Πολέμη ἀν καὶ στηρίζεται εἰς τὴν περὶ τῆς γυναικὸς παλαιὰν παράδοσιν, ἡ ὁποία δὲν ἔχει πλέον τὸν λόγον τῆς ὡμος εἶναι γραμμμένη με πολλὴν εὐφυίαν καὶ τέχνην. Οἱ στίχοι του ρέουν ὁμαλοί, δεικτικοὶ με σατυρικὸν πνεῦμα. Ἡ κ. Κυβέλη ἐνεψύχωσε τελείως καὶ ὡς ὠραία ἐμφάνισις καὶ ὡς καλλιτεχνικὴ ἐρμηνεία τὸν ρόλον τῆς Γυναίκας, μίαν ἐπὶ πλέον θεατρικὴν ἐπιτυχίαν τοῦ συμπαθεστάτου ποιητοῦ.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἐποχή περισυλλογῆς καὶ προμηθειῶν τοῦ νοικοκυρεοῦ, ἐποχή ἐκτάκτων ἐργασιῶν καὶ ἐτοιμασιῶν διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ κομπόστες, ἡ μαρμελάδες, τὰ λικέρ, τὰ κυδωνόπαστα καὶ τὰ μολόπαστα εἰς τὴν δόξαν τῶν. Κάθε σπῆτι μικρὸ ἢ μεγάλο μεταβάλλεται εἰς μικρὸ ἐργοστάσιον γλυκῶν καὶ κονσερβῶν. Ἡ ντομάτες, ὀλόκληρες, πελτέδες ἢ κομματιαστές, τὰ τουρσιά καὶ ἡ κονσερβες τῶν λαχανικῶν εἶναι εἶδη ἐργασίας εὐχαρίστου καὶ σκέψεως καὶ μελέτης καὶ ἀσκήσεως κάθε γυναικός.

Ἐνα ντουλάπι καλὰ ἐφωδιασμένο εἶναι ὁ καλλίτερος ὄπλισμός μιᾶς νοικοκυρᾶς διὰ τὸ σχετικῶς πτωχότερον ἔδεσματολόγιον τοῦ χειμῶνος. Τὶ χαρὰ εἰς μιὰ ἡμέρα ἐορτεῖν ἢ παρουσιάσετε εἰς τὸ τραπέζι: ἓνα πιάτο μπάμιες ἢ ντομάτες παραγεμιστές ἢ φασολάκια φρέσκα.

Καὶ ὅταν μόνον ἡ ἀνάμνησις τῶν καλοκαιρινῶν φρούτων ὑπάρχει, νὰ στολίζετε τὸ τραπέζι με ὠραῖα ροδάκινα καὶ σταφύλια καὶ ἀχλάδια εἴτε μέσα εἰς οἰνόπνευμα, εἴτε εἰς κομπόστες.

Ἐν γένει διὰ χορταρικά καὶ φρούτα ἡ καλλίτερα διατήρησις εἰς τὴν φυσικὴν τῶν κατάστασιν εἶναι διὰ τοῦ bain-marie, ὅπως λέγεται τὸ βράσιμον τῶν κονσερβῶν μέσα εἰς φιάλας ἐντὸς χύτρας με νερό. Ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις γίνεται ὡς ἐξῆς: Πέρνετε μπουτίλλες με πλατὺ στόμα, ἄσπρες καὶ κάποιαι ἀνοχῆς. Εἰς τὰ ὑαλοπωλεῖα ὑπάρχουν αἱ εἰδικαὶ τοιαῦται. Τοποθετεῖτε μέσα ροδάκινα π.χ. γερά, καθαρὰ, καθόλου κτυπημένα καὶ ὄχι πολὺ ὠριμα, ἢ ντομάτες μικρὰς ἢ φασόλια ἢ ὅτι ἄλλο, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν πολυπιέζωνται, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀφήνουν εἰς τὰ διάμεσα πολὺ μέρος ἄδειο. Τῆς βουλόνετε με φελούς ἀναλόγους πρὸς τὸ ἄνοιγμα τῆς φιάλης, τῆς τυλίγετε ἀπέξω με λεπτὰ πανιά ὥστε νὰ μὴ κτυπῶνται εἰς τὸ βράσιμο καὶ τῆς βάζετε μέσα εἰς καζανάκι με νερὸ βαθύ, εἰς τρόπον ὥστε οἱ μπουτίλλες νὰ τοποθετοῦνται ὀρθῶς καὶ νὰ καλύπτονται ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦλάχιστον κατὰ τὰ τρία τέταρτα.

Τὸ βούλωμα τῶν μπουτιλλῶν εἶναι σπουδαιότατον. Οἱ φελοὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν σχισμάδες, νὰ εἶναι ποιότητος καλῆς, μαλακοὶ καὶ ἀρκετὰ παχεῖς, ὥστε νὰ

μὴν εἶναι δυνατὸν νὰ χωρέσουν εἰς τὰ στόμια χωρὶς τὴν πίεσιν τοῦ εἰδικοῦ μηχανήματος, τὸ ὁποῖον κάθε οἰκοκυρὰ πρέπει νὰ ἔχη εἰς τὸ μικρὸ οἰκοκυρικὸ σκευεργεῖόν τῆς. Πρὶν νὰ σκεπάσετε τῆς φιάλας, μπουσκεύετε τοὺς φελούς 5—6 ὥρας τοῦλάχιστον. Τοὺς κτυπᾶτε ὕστερα με εἰδικὸν μικρὸ κοπανάκι καὶ ἔπειτα με τὸ μικρὸν μηχανήμα βουλόνετε τῆς φιάλας. Τῆς δένετε ὕστερα εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης με σύρμα σταυρωτῶν ἐπάνω, τὰς σταυρώνετε με κόμπον, τῆς τυλίγετε εἰς τὸ πανί καὶ τῆς τοποθετεῖτε εἰς τὸ καζανάκι με τὸ κρύον νερό, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου ἔχετε στρώσει ἓνα παχὺ στρώμα ἄχυρον. Βάζετε τὸ καζανάκι σας ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ καὶ σκεπάζετε ἀπὸ πάνω τῆς μπουτίλλες με βρογμένη πανιά διὰ νὰ ἐμποδίζετε τὴν ἐξωτερικὴν ψύξιν κατὰ τὸ βράσιμον, ὅποτε καὶ δυσκολώτερα σπάζουν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ εἶνε σιγανὴ καὶ τὴν δυναμῶνετε ὕστερα διὰ νὰ γενικευθῇ τὸ βράσιμον. Τὸ βράσιμον διαρκεῖ τόσον, ὅσον χρειάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἴττον διὰ νὰ ἀφαιρεθῇ ὁ ἀέρας ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φιάλην, χωρὶς νὰ ψηθῇ πολὺ τὸ περιεχόμενον. Ἀφαιρεῖτε τὴν φωτιὰ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐὰν ἔχετε γκάζι τὸ ἐλαττόνετε καὶ τὸ σβύνετε ἔπειτα. Ἀφήνετε τῆς φιάλας νὰ κρυώσουν μέσα εἰς τὸ νερό. Διὰ νὰ μὴν ἀργήσουν, χύνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον μέσα εἰς τὸ καζανάκι κρύον νερό.

Εἰδικώτερον πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τὰ φρούτα καὶ τὰ χορταρικά πρέπει νὰ εἶνε κομμένα τῆς ἡμέρας. Τὰ χορταρικά ὅπως ἡ μπάμιες, ἡ μελιτζάνες, τὰ πιζέλια πρέπει νὰ ψήνωνται πρὶν νὰ τεθοῦν εἰς τὰς φιάλας. Ἐξαφνα ἐτοιμάζετε μελιτζάνες ἡμᾶ μπαϊλτί, ἢ μπάμιες γιαχνί, ἢ πιζέλια με βούτυρο, ἢ ἀπλῶς με νερό, ἀρωματικὰ χόρτα καὶ ἔπειτα τὰ κατασκευάζετε ὅπως θέλετε.

Τὰ φρέσκα φασόλια τὰ καθαρίζετε, τὰ βάζετε εἰς μεγάλην λεκάνην καὶ τὰ ζεματίζετε με ζεστὸ νερό. με τὸ ὁποῖον τὰ ἀφίνετε ὀλίγα λεπτά. Ὑστερα τὰ βγάζετε καὶ τὰ βάζετε νὰ βράσουν εἰς βραστὸ νερὸ με ὀλίγο ἀλάτι, χωρὶς νὰ ψηθοῦν ἐντελῶς, τὰ βγάζετε ἀπὸ τὸ νερό, τὰ σοτάρετε με βούτυρο καὶ μιλντανὸ καὶ ὅταν κρυώσουν τὰ μπουτιλιζάρετε με τὴν σάλτσα τῶν. Αὐτὸ τὸ εἶδος ἡ κονσερβες γίνονται καὶ με τενεκέδες, ἀλλὰ τότε οἱ τενεκέδες κολλοῦνται ἀπὸ τενεκιτζή.

ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΑΛΕΥΡΟΝ ΝΕΣΤΛΕ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεῖα καὶ φαρμακευπορεῖα.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσφ τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

Κ^{ΟΣ} ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ